

ΓΙΩΡΓΟΣ Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΣ

ΛΕΣΧΗ
ΑΛΛΟΚΟΤΩΝ
ΠΛΑΣΜΑΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΙΚΡΟΣ ΒΑΡΟΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ

ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟ ΚΡΑΚΑΤΟ

ΕΚΒΟΛΕΣ ΧΕΙΜΑΡΡΟΥ

ΓΕΦΥΡΑ

ΒΡΑΧΙΑ

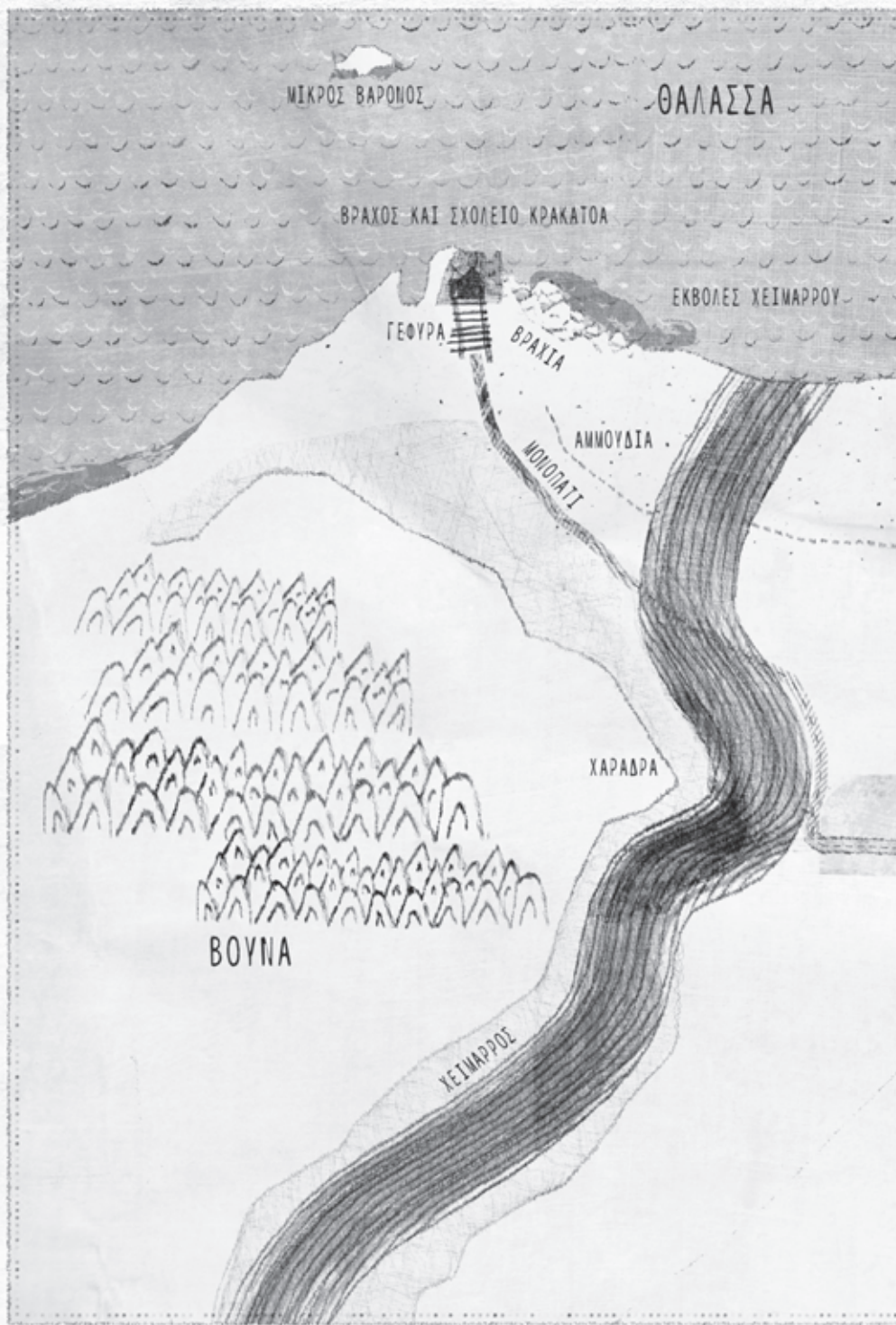
ΑΜΜΟΥΔΙΑ

ΜΟΝΟΠΑΤΙ

ΧΑΡΑΔΡΑ

ΒΟΥΝΑ

ΧΕΙΜΑΡΡΟΣ

ΜΥΤΕΡΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΝΙΦΙΚΟ

ΑΜΦΟΥΔΙΑ

ΒΟΥΝΑ

ΕΙΣΟΔΟΣ ΠΑΡΚΙΝΓΚ

ΧΩΜΑΤΟΔΡΟΜΟΣ

ΧΩΡΙΟ

Μικροσεισμοί και πτερύγια

ΚΑΠΟΙΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ξεκινούν εντυπωσιακά. Με μια φανταχτερή τελετή, ας πούμε. Ή μ' έναν φλεγόμενο μετεωροίτη που πέφτει σ' ένα καταπράσινο λιβάδι, δίπλα σε κάτι αμέριμνες αγελάδες. Τούτη εδώ η ιστορία, αντίθετα, ξεκινά μ' ένα απλό χτύπημα σε μια κοινή πόρτα. Στην πόρτα μιας τάξης ενός σχολείου, σε μια πυκνοκατοικημένη γειτονιά μιας μεγάλης πόλης. Συνηθισμένα πράγματα, σαν να λέμε.

Μέσα στην τάξη, μαζί με είκοσι πέντε ακόμη παιδιά τα οποία δεν πρόκειται να μας απασχολήσουν στο μέλλον, υπήρχε ένα αγόρι με το όνομα Μάρκο Χάλοραν. Αυτό θα μας απασχολήσει. Ας του ρίξουμε, λοιπόν, μια πιο προσεκτική ματιά. Ούτε ψηλός ούτε κοντός, μάλλον αδύνατος, ανοιχτόχρωμο δέρμα, κοντοκουρεμένα μαλλιά, πράσινα μάτια, φούτερ δύο νούμερα πιο φαρδύ απ' όσο θα έπρεπε... Τίποτε το ασυνήθιστο και εδώ.

Τη στιγμή που χτύπησε η πόρτα, ο Μάρκο ήταν σκυμ-

μένως πάνω στο θρανίο του και έσθηνε κάτι με μανία. Πιο συγκεκριμένα, έσθηνε έναν καρχαρία με ανθρώπινο κεφάλι που κάποιος είχε ζωγραφίσει –και μάλιστα με σιλό– στο τετράδιο των μαθηματικών του. Έπειτα έπρεπε να σθήσει τη λέξη «Χάλοραν», μα και το δελάκι που ξεκινούσε από αυτή και κατέληγε στον καρχαρία.

«Εμπρός, περάστε!» είπε η καθηγήτρια δίχως να πάρει τα μάτια της από τις μαθηματικές πράξεις στον πίνακα.

Η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε ένα αγόρι από το άλλο τμήμα. Τον είχε στείλει η κυρία διευθύντρια, δήλωσε λαχανιασμένος, για να πει στον Χάλοραν να πάρει τα πράγματά του και να πάει αμέσως στο γραφείο της.

«Είναι και ένας άλλος κύριος εκεί. Κάπως παράξενος! Η μούρη του...»

Η καθηγήτρια τον διέκοψε με μια κίνηση του χεριού της.

«Τι έγινε, Χάλοραν;» ρώτησε αναστενάζοντας. «Τι έκανες πάλι;»

Ο Μάρκο σήκωσε τους ώμους του. Τίποτε δεν είχε κάνει. Άλλωστε, εκείνη τη μέρα κανείς δεν τον είχε ενοχλήσει ακόμη – αν εξαιρέσουμε δέβαια τον καρχαρία στο τετράδιό του. Δεν είχε λοιπόν προλάβει να βριστεί με κάποιον. Ούτε να πλακωθεί στο ξύλο. Ούτε να τρέξει κυνηγημένος στις σκάλες ή να κρυφτεί σε κάποιο απαγορευμένο μέρος. Στην αποθηκούλα με τις σφουγγαρίστρες, για παράδειγμα, όπως είχε κάνει μερικές μέρες πριν.

«Ας είναι» είπε η καθηγήτρια. «Εσύ μπορεί να μην ξέρεις τι έχεις κάνει, η κυρία διευθύντρια όμως σίγουρα θα ξέρει!»

Ο τόνος της φωνής της προκάλεσε ένα κύμα γέλιου μέσα στην αίθουσα. Εκείνη χτύπησε τρεις φορές τον πίνακα

με το μεγάλο της δαχτυλίδι και όταν τα γέλια καταλάγιασαν...

«Πήγαινε» είπε ψυχρά. «Κι εσείς οι υπόλοιποι, τσιμουδιά!»

Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσε ο Μάρκο από τη δασκάλα του, την οποία έτσι κι αλλιώς δεν ξαναείδε ποτέ στη ζωή του. (Ούτε κι εμείς θα την ξαναδούμε.)

Τρεις ώρες αργότερα, σε ένα άλλο σχολείο της ίδιας μεγάλης πόλης, ένα κορίτσι στην ηλικία του Μάρκο άνοιξε μια άλλη πόρτα και έμπαινε στο γραφείο του διευθυντή. Εκεί βρισκονταν ήδη δύο άντρες. Ο ένας ήταν ο διευθυντής. Τον άλλον, το κορίτσι τον έβλεπε πρώτη φορά στη ζωή της. Και οι δυο τους, πάντως, είχαν καρφίτσωμένο στο πρόσωπό τους ένα πλατύ χαμόγελο, σαν να χαιρόνταν τρομερά που την έβλεπαν.

Εκείνη, αντίθετα, είχε ύφος μελαγχολικό, λες και ήταν έτοιμη να δάλει τα κλάματα. Κατά τα άλλα, όπως και στην περίπτωση του Μάρκο, η εμφάνισή της δεν είχε κάτι το ασυνήθιστο ή αλλόκοτο: μέτριο ύψος, μεγάλα εκφραστικά μάτια, κατάμαυρα μαλλιά μπλεγμένα σε αμέτρητα κοτσιδάκια, δέρμα στο χρώμα της σοκολάτας...

«Αυτή λοιπόν είναι η Αλίλα Όμπι!» είπε όλο χαρά ο διευθυντής. «Η Αλίλα μας! Το καλό μας το κορίτσι! Το γλυκό μας το πλασματάκι!»

Αν και φανερά προσποιητή, όλη τούτη η επίθεση χαράς και φιλίας έδωξε προσωρινά τη θλίψη από το πρόσωπο του κοριτσιού.

«Και τι έχω εγώ για την Αλίλα μας;» συνέχισε ο διευθυντής. «Μια ωραία είδηση! Αυτό έχω! Μία έκπληξη!»

Η Αλίλα Όμπι, φαίνεται, δεν αγαπούσε τις εκπλήξεις. Το βλέμμα της σκοτεινίασε και ένας μικρός λυγμός ξέφυγε από το στήθος της. Την ίδια ακριβώς στιγμή το δωμάτιο τραντάχτηκε από μια δόνηση. Ήταν άραγε σεισμός; Αν ναι, η έντασή του ήταν μικρή, το πολύ δύο ρίχτερ. Η μοναδική ζημιά αφορούσε ένα ανθοδοχείο που έπεσε απότομα στο πλάι, καταβρέχοντας με το περιεχόμενό του μερικά έγγραφα και το λάπτοπ του διευθυντή.

«Χα χα! Κοίτα πλάκα!» έκανε ο διευθυντής πασχίζοντας να σκουπίσει τα νερά και ταυτόχρονα να δγάλει το λάπτοπ από την πρίζα.

Το θέαμα ήταν αρκετά κωμικό, ώστε η μελαγχολία να φύγει προσωρινά από τα μάτια της Αλίλα και ένα δειλό χαμόγελο να σχηματιστεί στο πρόσωπό της. Ο άλλος άνδρας άδραξε την ευκαιρία.

«Λοιπόν, Αλίλα, καταρχάς να σου συστηθώ. Ονομάζομαι Δαρείος. Δαρείος Μεγάδαζος».

Η Αλίλα τού έριξε μια πιο προσεκτική ματιά. Τι παράξενο πρόσωπο! Το δέρμα στα μάγουλά του έμοιαζε ξεραμένο, σαν σνίτσελ που το έχεις ξεχάσει πολύ ώρα στο τηγάνι. Τα δε μάτια του ήταν μεγάλα και τοποθετημένα αρκετά πλάγια. Της θύμισε κάτι αρχαίες ζωγραφιές που είχε δει σ' ένα βιβλίο. Ελληνικές ήταν; Ή μήπως αιγυπτιακές;

«Βρίσκομαι εδώ» συνέχισε ο επισκέπτης «για να σου ανακοινώσω ένα πολύ ευχάριστο νέο. Πέτυχες στις εξετάσεις και έγινες δεκτή σε ένα ξεχωριστό σχολείο!»

«Τι; Πότε έδωσα εγώ εξετάσεις;»

«Δε χρειάστηκε να δώσεις!» είπε ο διευθυντής τινάζοντας χαρούμενος ένα μουσκεμένο έγγραφο. «Αυτά γίνο-

νται υπηρεσιακά, μέσω εγκυκλίων και εσωτερικών υπο-
μνημάτων».

Οι άγνωστες αυτές λέξεις δεν έκαναν και πολύ καλή εντύπωση στην Αλίλα. Η καλή της διάθεση εξανεμίστηκε και τα χείλη της άρχισαν να τρέμουν. Μια νέα δόνηση – ένας μετασεισμός ίσως;– έκανε τα καδράκια στον τοίχο να κουνηθούν.

Ο Δαρείος Μεγάδαζος πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Άκουσέ με, Αλίλα» είπε αποφασιστικά. «Έχω μάθει ότι εδώ, σε τούτο το σχολείο, δεν είσαι και πολύ χαρούμενη. Ξέρω ότι δεν έχεις φίλους, ότι τα περισσότερα παιδιά σε αποφεύγουν... Ούτε όμως και σπίτι σου τα περνάς και πολύ καλά. Γνωρίζω ότι τσακώνεσαι συχνά με τους θείους σου...»

«Δεν είναι θείοι μου!» τον έκοψε η Αλίλα, καθώς τα δάκρυα έτρεχαν πια από τα μάτια της. «Η οικογένειά μου όλη, σκοτ...»

«Ναι, ναι! Ξέρω!» είπε ο άλλος, καθώς οι δονήσεις δυνάμωναν. «Είναι γνωστή η τραγωδία που έπληξε την οικογένειά σου, όπως και πολλούς ακόμη ανθρώπους στη χώρα που γεννήθηκες. Σε κάθε περίπτωση, είμαι σίγουρος πως στο νέο σου σχολείο, όπου σε περιμένουν όλοι με μεγάλη χαρά, θα είσαι πολύ πιο ευτυχισμένη! Έχουμε μιλήσει και με τους θείους σου –που δεν είναι θείοι σου, με συγχωρείς που τους είπα και πάλι έτσι– και δεν έχουν καμία απολύτως αντίρρηση! Είναι ένα θαυμάσιο σχολείο, με εξαιρετους καθηγητές και καταπληκτικές υποδομές. Βρίσκεται σε μια μαγευτική τοποθεσία δίπλα στη θάλασσα και διαθέτει αθλητικό κέντρο, καθώς και επιστημονικά και καλλιτεχνικά εργαστήρια. Έχει και πολύ άνετους κοι-

τώνες για να κοιμούνται τα παιδιά – ναι, οι μαθητές μένουν τα βράδια στο σχολείο, όπως στις ταινίες!»

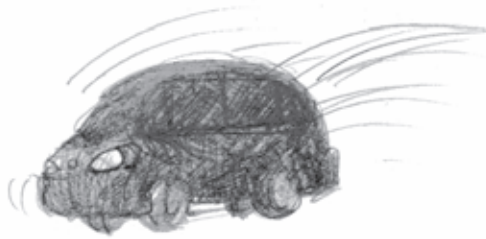
Η Αλίλα Όμπι τώρα είχε καθίσει σε μια καρέκλα και έκλαιγε δουδά με τα χέρια στο πρόσωπό της. Όλα μέσα στο δωμάτιο χόρευαν και ο διευθυντής έτρεχε πέρα δώθε για να προλάβει τα αντικείμενα που έπεφταν από τα ράφια. Ο Δαρείος Μεγάδαζος, αντίθετα, στεκόταν ακίνητος σαν τιμονιέρης μέσα στη φουρτούνα, με τα μάτια καρφωμένα στο κορίτσι.

«Λοιπόν, Αλίλα; Τι λες; Θα δώσεις μια ευκαιρία στο νέο σου σχολείο; Θα δοκιμάσεις αν εκεί θα είσαι πιο ευτυχισμένη;»

Η Αλίλα, μέσα σε λυγμούς και αναφιλητά, κούνησε το κεφάλι της.

«Ναι» είπε σιγανά. «Θα δοκιμάσω».

«Ω, τι κρίμα που θα μας φύγεις!» φώναξε ο διευθυντής, λίγο πριν το κύπελλο του σχολικού πρωταθλήματος βόλεϊ πέσει από το πάνω πάνω ράφι και προσγειωθεί στο κεφάλι του.

Το μαύρο σχολικό

ΟΣΑ ΑΝΑΦΕΡΘΗΚΑΝ στις προηγούμενες σελίδες έγιναν ημέρα Παρασκευή. Τη Δευτέρα, στις επτά και είκοσι πέντε το πρωί, ο Μάρκο Χάλοραν βρισκόταν στο πεζοδρόμιο μπροστά από το σπίτι του και περίμενε το σχολικό που θα τον πήγαινε στο νέο του σχολείο. Ήταν η πρώτη φορά που θα έμπαινε σε ένα τέτοιο όχημα. Επίσης, ήταν η πρώτη φορά που θα πήγαινε κάπου μακριά χωρίς τον πατέρα του και, φυσικά, η πρώτη φορά που θα κοιμόταν σε έναν σχολικό κοιτώνα.

Όλες ετούτες οι πρώτες φορές τού είχαν δημιουργήσει μεγάλη νευρικήτητα. Και όταν είχε νευρικήτητα, τον έτσουζε η πλάτη του γύρω από τη σπονδυλική στήλη. Στο μυαλό του έφερνε ξανά και ξανά τα λόγια εκείνου του αλλόκοτου επισκέπτη με το αστείο ονοματεπώνυμο.

«Στο καινούριο σχολείο θα είσαι χαρούμενος» του είχε πει ο Δαρείος Μεγάβαζος – γιατί αυτός ήταν φυσικά. «Εκεί όλοι θα σε συμπαθούν».

Ο Μάρκο δεν τον είχε πιστέψει. Συνήθως, όποιος τον γνώριζε τον αντιπαθούσε. Ακόμη κι εκείνοι που αρχικά του έδειχναν μια συμπάθεια, έπειτα συμπεριφέρονταν παράξενα. Τον λυπόντουσαν, τον απέφευγαν... Όμως, η κατάσταση στο τωρινό του σχολείο είχε γίνει ανυπόφορη. Ως πότε θα άντεχε τις κοροϊδίες των παιδιών, τους διαρκείς τσακωμούς, την αδιαφορία των δασκάλων; Είχε λοιπόν πάρει την απόφασή του.

Ο πατέρας του ήταν σύμφωνος. Αν ο Μάρκο έλειπε από το σπίτι, θα μπορούσε να αναζητήσει μια δεύτερη δουλειά, ώστε κάποια στιγμή να μαζέψει τα χρήματα για την επέμβαση. Να βγάλουν από την πλάτη του παιδιού το άχρηστο αυτό πράγμα. Έναν μόνο όρο είχε θέσει και αυτός αφορούσε τη θάλασσα που, όπως έμαθαν, δρισκόταν δίπλα ακριβώς στο καινούριο σχολείο.

«Θέλω να κρατηθείς μακριά της! Είναι επικίνδυνη, Μάρκο, ειδικά για ένα παιδί σαν εσένα».

Έπειτα, ο κύριος Χάλοραν είχε ανοίξει το συρτάρι του και είχε βγάλει από εκεί μέσα το παλιό του κινητό τηλέφωνο.

«Ορίστε! Μου είπαν ότι επιτρέπεται στο σχολείο, οπότε σκέφτηκα πως θα χαρείς να το έχεις. Θα σου κρατάει συντροφιά στον ελεύθερο χρόνο σου και δε θα μπλέκεις σε τσακωμούς με τα άλλα παιδιά».

Σ' αυτό το κινητό τώρα ο Μάρκο έβλεπε την ώρα. Είχε πάει επτά και μισή και το σχολικό δεν είχε έρθει. «Μήπως έγραψαν λάθος τη διεύθυνση;» αναρωτήθηκε. «Ή μήπως άλλαξαν γνώμη και επέλεξαν κάποιο άλλο παιδί, πιο συμπαθητικό...»

Πριν καν ολοκληρώσει τη σκέψη του, στη γωνία φάνη-

κε ένα δανάκι. Η αλήθεια είναι πως δεν έμοιαζε και πολύ με σχολικό. Ήταν μαύρο, είχε σκούρα τζάμια και έτρεχε υπερβολικά γρήγορα ανάμεσα στα παρκαρισμένα αυτοκίνητα... Όταν έφτασε μπροστά στο αγόρι, φρέναρε απότομα κάνοντας τις ρόδες να τσιρίζουν σαν γάτα που κάποιος ασυνείδητος της τράδηξε την ουρά. Το παράθυρο του συνοδηγού κατέβηκε αργά και εμφανίστηκε το πρόσωπο ενός τεράστιου τύπου με ξυρισμένο κεφάλι. Ο Μάρκο σκέφτηκε πως έμοιαζε περισσότερο με παλαιστή του κατς και λιγότερο με συνοδό σχολικού.

«Είσαι ο Μάρκο Χάλοραν;»

Ο Μάρκο κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

«Του Έρικ Χάλοραν και της Λίμπερτι Τζόουνς;»

Ο Μάρκο έγνεψε ναι. Αυτά ήταν τα ονόματα των γονιών του.

«Είσαι σίγουρος;»

Ο Μάρκο έγνεψε και πάλι καταφατικά, μα ούτε και αυτή τη φορά πείστηκε ο άλλος. Έτσι, άνοιξε την πόρτα, βγήκε με δυσκολία λόγω του όγκου του και ψηλάφησε με τη χερούκλα του την πλάτη του αγοριού.

«Εσύ είσαι!»

Έσυρε την πλαϊνή πόρτα και έδωσε στον Μάρκο μια σπρωξιά για να μπει. Στη θέση του οδηγού, μια μικρόσωμη γυναίκα με ποντικίσια μούρη κοίταζε εξεταστικά τον νεοφερμένο πίσω από τη μακριά της φράντζα.

«Καλημέρα» είπε ο Μάρκο, θέλοντας να φανεί συμπαθητικός.

Η οδηγός δεν μπήκε στον κόπο να απαντήσει. Του έκανε νόημα να καθίσει και, πριν καλά καλά ο «παλαιστής» μπει και κλείσει την πόρτα, είχε κιάλας πατήσει το

γκάζι με τον τρόπο που κάποιος άλλος θα πάταγε μια μεγάλη κατσαρίδα.

Ο Μάρκο κάθισε διαστικά και έριξε μια ματιά γύρω του. Υπήρχαν μόλις τέσσερις σειρές από καθίσματα μέσα στο όχημα. Όλα τους ήταν άδεια εκτός από ένα στα δεξιά. Εκεί καθόταν ένα κορίτσι. Ένα κορίτσι με αμέτρητα κοτσιδάκια στα μαλλιά, δέρμα στο χρώμα της σοκολάτας και –εκείνη την ώρα το κορίτσι στράφηκε και τον κοίταξε– βουρκωμένα μάτια.

Ο Μάρκο δε συμπαθούσε τα κλαψιάρικα παιδιά. Ο ίδιος είχε χρόνια να κλάψει. Όταν στεναχωριόταν, προτιμούσε να κλείνεται κάπου μόνος του –στο δωμάτιό του, στην τουαλέτα ή στη γνωστή αποθηκούλα του σχολείου– και να παίρνει βαθιές αναπνοές μέχρι να του περάσει. Είχε όμως αποφασίσει να κάνει μια καινούρια αρχή. Να δείχνει και να είναι συμπαθητικός. Έτσι έκανε στο κορίτσι ένα νόημα που με λίγη φαντασία θα μπορούσε κανείς να το μεταφράσει σε χαιρετισμό.

Εκείνη δεν ανταποκρίθηκε. Γύρισε από την άλλη και στήριξε το κεφάλι της στο τζάμι. Ο Μάρκο έβλεπε πια μόνο τους ώμους της που τραντάζονταν από τους λυγμούς. Το ίδιο τραντάζονταν και το σχολικό, σαν να έπεφτε κάθε λίγο σε λακκούβα.